

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie Wydział I Cywilny w składzie:

<i>Przewodniczący</i>	<i>SSA Anna Gawelko</i>
<i>Sędziowie:</i>	<i>SA Anna Pelc</i> <i>SA Dariusz Mazurek (spr.)</i>
Protokolant:	Justyna Stępień

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2012 r. na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko (...) S.A. w R.

o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego

na skutek apelacji **pozwanego**

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Gospodarczego w Rzeszowie

z dnia 10 lutego 2012 r., sygn. akt VI GC 116/11

I. **oddala** apelację,

II. **zasądza** od strony pozwanej (...) S.A. w R. na rzecz strony powodowej (...) S.A. w W. kwotę 5.400 zł (pięć tysięcy czterysta) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. w W. w ostatecznie sprecyzowanym żądaniu pozwu domagał się ustalenia, że roszczenia (...) S.A. w R. względem (...) S.A. w W. wynikające z § 1 ust. 4 ugody zawartej dnia 11 czerwca 2010r. w formie aktu notarialnego Rep. A nr (...) sporządzonego w Kancelarii Notarialnej Notariusza M. M. w W., wygasły.

Ponadto powód domagał się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu.

Pozwany wnosił o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 10 lutego 2012r. uwzględnił powództwo zgodnie z treścią zmodyfikowanego żądania, a w zakresie w jakim powód ograniczył żądanie, a pozwany nie wyraził na to zgody, powództwo oddalił. Koszty procesu pomiędzy stronami wzajemnie zniósł.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy wskazał, że rozstrzygnął sprawę w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

W dniu 11 czerwca 2010r. strony zawarły ugodę, która kończyła trwający między stronami spór dotyczący wykonania przez (...) S.A. robót budowlanych i rozliczenia z tego tytułu. Na mocy zawartej ugody strony umówiły się, że (...) S.A. zapłaci na rzecz (...) S.A. tytułem wszelkiej pozostałej części wynagrodzenia za wykonane roboty budowlane i wszelkich innych roszczeń w tym zatrzymanych kaucji – kwotę 1 880 000 zł netto, a z podatkiem VAT kwotę 2 011 600 zł, a kwota ta wyczerpuje wszystkie roszczenia (...) S.A. w stosunku do (...) S.A. za wykonane roboty wraz ze zwrotem wszelkich zatrzymanych kaucji i innych jakichkolwiek roszczeń. Strony zawarły w ugodzie dodatkowe obowiązki obciążające pozwanego polegające na dostarczeniu odpowiednich dokumentów i uzgodniły jakie należności składają się na kwotę objętą ugodą. Zawierający ugodę oświadczyli, że stają się nieobowiązujące terminy płatności wynikające z wymienionych w ugodzie dokumentów, a w to miejsce strony uzgodniły terminy płatności określone w ugodzie. (...) S.A. zobowiązała się do zapłaty na rzecz (...) S.A. kwoty 2 011 600 zł w 9 ratach, których wysokość i termin płatności strony uzgodniły. Jednocześnie strony zastrzegły, że w razie uchybienia przez (...) S.A. któremukolwiek z terminów zapłaty określonych w ugodzie, (...) S.A. wyznaczy dodatkowy termin czterech dni roboczych na zapłatę, po upływie którego i braku należnej płatności całość kwoty określona w punkcie 2 ugody staje się wymagalna i (...) zapłaci (...) S.A. odsetki w wysokości ustawowej od kwoty 2 011 600 zł za okres od dnia 1 lipca 2008r. do dnia zawarcia ugody oraz odsetki za opóźnienie od kwot niezapłaconych na podstawie ugody w wysokości odsetek maksymalnych w rozumieniu art. 359⁽¹⁾ § 2 k.c. za każdy dzień zwłoki. (...) S.A. poddała się egzekucji co do kwot które zobowiązała się zapłacić (...) S.A. do kwoty 2 500 000 zł.

Strony uzgodniły, że o nadanie aktowi notarialnemu klauzuli wykonalności wierzyciel będzie miał prawo wystąpić w przypadku nie zapłacenia przez (...) S.A. w określonych terminach w ugodzie rat oraz odsetek za nieterminowe uiszczenie, a także w razie nie zapłacenia całości kwoty określonej w § 1 punkcie 2 ugody wraz z odsetkami za opóźnienie w przypadku określonym w §1 punkt 4 litera f ugody w terminie 7 dni od bezskutecznego doręczenia (...) S.A. wezwania do zapłaty. Ponadto na podstawie załączonego do wniosku o nadanie klauzuli wykonalności oświadczenia (...) S.A. o braku uiszczenia należności i najpóźniej do dnia 31 grudnia 2013r.

Powódka zapłaciła na rzecz pozwanego kwotę 2 011 600 zł w terminach określonych ugodą. W dniu 18 lutego 2011r. pozwana spółka wystawiła notę odsetkową nr (...) na podstawie której wezwała powódkę do zapłaty kwoty 59 670,12 zł w terminie do 18 marca 2011r.

Powódka dokonała płatności tej kwoty w następujących ratach:

- 20 000 zł w dniu 24 marca 2011r.

- 10 000 zł w dniu 29 marca 2011r.

- 29 670, 12 zł w dniu 6 kwietnia 2011r.

Pozwany poinformował powódkę, że w związku z nieterminowym zaplaceniem należności naliczył odsetki w wysokości umownej od kwoty 2 011 600 zł za okres od 1 lipca 2008r. do dnia 11 czerwca 2010r. na kwotę 495 597,62 zł i wezwał powódkę do zapłaty tej kwoty, pod rygorem wystąpienia o nadanie klauzuli wykonalności.

Pozwany stał na stanowisku, że kwota 495 597,62 zł to kwota odsetek ustawowych naliczonych od kwoty 2 011 600 zł za okres od 1 lipca 2008r. do dnia zawarcia ugody, a nie jak twierdzi powódka od kwoty 59 670, 12 zł. Pozwana spółka podnosiła, że odsetki w tej kwocie stanowią uznaną przez powódkę w ugodzie niewielką część naliczonych na dzień zawarcia ugody wszystkich odsetek ustawowych w łącznej wysokości 827 969, 70 zł, które powstały z powodu opóźnienia powódki w zaplacie należnego pozwanemu wynagrodzenia za wykonane roboty budowlane. Pozwana spółka argumentowała, że terminowe wywiązanie się przez powódkę ze wszystkich jej zobowiązań określonych w § 1 punkt 4 lit. a) – e) ugody było istotnym warunkiem negocjowanych przez dwa lata warunków ugody, w tym znacznego obniżenia i rozłożenia na raty wynagrodzenia pozwanego i naliczonych od 2008r. odsetek. Strona pozwana podnosiła, że niedbalstwo i nierzetelność powódki nie może uzasadniać sugestii powódki, że pozwana spółka domagając się zapłaty wskazanej w § 1 punkt 4 lit. f i w § 2 lit. a ugody, kwoty 495 597, 62 zł nadużywa swojego prawa. Pozwana

spółka kwestionowała też, że po stronie powoda zachodzi interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. w dochodzeniu roszczenia.

Strona powodowa popierając swoje żądanie argumentowała, że koncepcja pozwanego naliczania odsetek od terminów wskazanych w fakturach nie znajduje uzasadnienia bo § 1 punkt 3 ugody wyłącza jakiegokolwiek inne terminy wymagalności niż określone w ugodzie. Wskazywała, że interes prawny w dochodzeniu roszczenia jest oczywisty i wynika z wysuwania przez (...) S.A. w stosunku do powódki żądań zapłaty kwoty 495 597, 62 zł, a powódka zaprzecza roszczeniom pozwanego powołując się na treść art. 359 § 2¹ k.c. Wskazywała, że przed nadaniem aktowi notarialnemu klauzuli wykonalności nie może bronić się zarzutami przysługującymi na podstawie art. 840 k.p.c.

W oparciu o powyższe ustalenia i twierdzenia stron Sąd Okręgowy rozważył czy po stronie (...) S.A. w W. zachodzi interes prawny w dochodzeniu roszczenia, który zgodnie z art. 189 k.p.c. stanowi zasadniczą przesłankę do realizacji tego roszczenia. Powołując się na przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku poglądy doktryny i judykatury Sąd Okręgowy ocenił, że po stronie powoda zachodzi interes prawny w dochodzeniu roszczenia, wskazując, że interes ten wyraża się w korzyści jaka osiągnie strona powodowa ze stworzenia stanu pewności prawnej, co do jej aktualnej sytuacji prawnej strony powodowej, wzmacniającego możliwość żądania ochrony tej sytuacji głównie poprzez stworzenie prejudycjalnej przesłanki skuteczności tej ochrony.

W kontekście takiej oceny Sąd Okręgowy rozważył zasadność twierdzeń powódki, że żądania przez pozwaną zapłaty odsetek w wysokości 495 597, 62 zł za opóźnienie wynoszące 20 dni w płatności kwoty 59 670, 12 zł stoi w sprzeczności z przepisem art. 359 § 2¹ k.c.

Sąd Okręgowy wskazał, że o kosztach procesu orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. z uwagi na częściowe uwzględnienie żądania.

Wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie zaskarżyła strona pozwana w części uwzględniającej powództwo i w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

Pozwany zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów prawa materialnego i procesowego w następującym zakresie:

- art. 359 § 2¹ i § 2² k.c. poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że przepisy te znajdują zastosowanie do odsetek ustawowych w wysokości 495 597, 62 zł, które powódka była zobowiązana zapłacić pozwanej spółce na podstawie § 1 ust. 4 ugody zawartej 11 czerwca 2010r.;

- art. 481 § 1 i 2 k.c. poprzez ich nie zastosowanie w niniejszej sprawie i przyjęcie, że powódka w ramach zapisów § 1 ust. 4 ugody z dnia 11 czerwca 2010r. obowiązana była zapłacić pozwanej odsetki za opóźnienie w wysokości 495 597, 67 zł, których wysokość przekracza wysokość odsetek maksymalnych podczas gdy powódka zobowiązana była do zapłaty odsetek za opóźnienie w wysokości odsetek ustawowych odpowiadających 11,5 % i 13 % w skali roku;

- art. 189 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że powódka legitymowała się interesem prawnym w żądaniu ustalenia, że roszczenia (...) S.A. wynikające z § 1 ust. 4 ugody zawartej przez strony wygasły w stosunku do (...) S.A. z siedzibą w W. pomimo tego, że na okoliczność ustalenia interesu prawnego powódki nie został przeprowadzony żaden dowód w sprawie, a Sąd przyjmując za zasadne twierdzenia powódki o oczywistości interesu prawnego nie określił na czym polegał interes prawny powódki w wytoczeniu powództwa;

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez oczywistą sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek przyjęcia, że pozwana obciążyła powódkę kwotą 495 597, 62 zł tytułem odsetek za 20 dni opóźnienia w okresie od dnia 18 marca 2011r. do dnia 6 kwietnia 2011r. w zapłacie długu w wysokości 59 670, 12 zł, których wysokość przekracza wysokość odsetek maksymalnych, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy potwierdził, że

pozwana obciążyła powódkę kwotą w wysokości 495 597, 62 zł tytułem odsetek za opóźnienie w wysokości ustawowej za 711 dni opóźnienia w okresie od dnia 1 lipca 2008r. do dnia 11 czerwca 2010r. naliczonymi od długu w wysokości 2 011 600 zł.

- art. 479¹² § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że jedynie twierdzenia powódki podniesione w piśmie procesowym z dnia 26 września 2011r. na uzasadnienie interesu prawnego w żądaniu ustalenia zgodnym z żądaniem powódki, nie uległo prekluzji dowodowej, pomimo, że powódka w pozwie i kolejnym piśmie procesowym nie podjęła próby wykazania swojego interesu prawnego, nie zgłosiła żadnego wniosku dowodowego oraz nie podniosła żadnego twierdzenia na wykazanie interesu prawnego;

- art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i nie wskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dowodów na podstawie których Sąd ustalił, że zapis ugody w brzmieniu „odsetki w wysokości ustawowej od kwoty złotych 2 011 600 zł za okres od dnia pierwszego lipca 2008r. do dnia zawarcia ugody” należy rozumieć jako zapis odnoszący się do odsetek przekraczających wysokość odsetek maksymalnych naliczonych od długu w wysokości 59 670, 12 zł za 20 dni opóźnienia w okresie od dnia 18 marca 2011r. do dnia 6 kwietnia 2011r. oraz nie wskazaniu przez Sąd w uzasadnieniu, że powódka legitymuje się Interesem prawnym w żądaniu ustalenia, że roszczenia (...) S.A. wynikające z § 1 ust. 4 ugody wygasły w stosunku do (...) S.A.

W konkluzji apelacji pozwana spółka domagała się zmiany zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia na rzecz pozwanej kosztów procesu.

Powódka w odpowiedzi na apelację domagała się oddalenia apelacji pozwanej i zasądzenia od pozwanej na rzecz powódki kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie rozpoznając apelację (...) S.A. w R. zważył, co następuje:

Apelacja jest nieuzasadniona.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do zarzutu apelującej dotyczącego naruszenia art. 189 k.p.c., który to przepis stanowi materialno-prawną podstawę powództwa (...) S.A. w W..

Wbrew twierdzeniom pozwanego (...) S.A. w sposób wystarczający wykazała, że zachodzi po jej stronie interes prawny w dochodzeniu roszczenia i uczyniła to już w pisemnym pozwie. Nawet z okoliczności niespornych w sprawie wynika, że pomiędzy stronami doszło do powstania sporu w związku z zawarciem i realizacją przez strony umowy mającej postać ugody zawartej 11 czerwca 2010r. Odmienna interpretacja treści ugody doprowadziła do powstania wątpliwości czy (...) S.A. jest zobowiązana na podstawie zawartej ugody do spełnienia na rzecz pozwanej spółki świadczenia, którego spełnienia zażądała pozwana w wezwaniu skierowanym do (...) S.A. z dnia 6 kwietnia 2011r. (k. 42). Twierdzenie apelującej, że powodowa spółka miała obowiązek wykazywania interesu prawnego w inny jeszcze sposób niż uczyniła to powódka w niniejszej sprawie jest nieuprawnione. Oceny istnienia interesu prawnego dokonywać należy w zależności od okoliczności sprawy i oceny czy w drodze procesu o ustalenie strona może uzyskać pełną ochronę swoich praw. „Interes prawny jest obiektywną potrzebą uzyskania konkretnej ochrony, wywołanym rzeczywistym naruszeniem lub zagrożeniem sfery prawnej podmiotu prawa cywilnego” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2002r. sygn. akt IV CKN 769/00 OSNC 2003 Nr 1 poz. 13).

Nie było przedmiotem sporu pomiędzy stronami, że (...) S.A. wezwał powódkę do zapłaty kwoty 495 597, 62 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 2 011 600 zł za okres od dnia 1 lipca 2008r. do dnia zawarcia ugody, twierdząc, że obowiązek zapłaty tej kwoty wynika z treści zawartej ugody. Pozwana w wezwaniu do zapłaty skierowanym do powódki zagroziła, że w przypadku braku płatności zwróci się o nadanie klauzuli wykonalności ugodzie zawartej w formie aktu notarialnego, co do której powódka poddała się egzekucji. Po stronie powódki, kwestionującej obowiązek zapłaty istniała uzasadniona obawa wszczęcia przez pozwaną spółkę egzekucji należności, które w ocenie powódki pozwanej w stosunku do powódki nie przysługiwały. W związku z procedurą nadawania tytułom egzekucyjnym tytułu

wykonawczego istniała możliwość, że powódka jako dłużnik, dowiedziała się o fakcie nadania klauzuli wykonalności z chwilą wszczęcia egzekucji (art. 795 § 2 k.p.c). Kwestionując co do zasady obowiązek zapłaty na rzecz pozwanej kwoty 495 597, 62 zł powódka jest uprawniona do ochrony swoich interesów w trybie art. 189 k.p.c. skoro w chwili obecnej nie istnieje żadne inne roszczenie na podstawie którego mogłaby domagać się ochrony swoich praw, a działania podjęte przez pozwanego wymagają od powódki podjęcia takiej obrony. Słusznie argumentowała powódka, że przed nadaniem tytułowi egzekucyjnego tytułu wykonawczego, powódka nie mogła chronić swoich praw na podstawie powództwa opartego o przepis art. 840 k.p.c.

Na koniec należy stwierdzić, że o interesie prawnym powódki w dochodzeniu roszczenia świadczy fakt, że rozstrzygnięcie niniejszej sprawy definitywnie usuwa stan niepewności co do treści łączącego strony stosunku prawnego (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 1965r. sygn. akt II CR 266/64 OSP 1966 zeszyt 6 – 8 poz. 166 i z dnia 22 listopada 2002r. sygn. akt IV CKN 1519/00).

W świetle tych rozważań należało uznać jako prawidłową, dokonaną przez Sąd I instancji ocenę, że na podstawie dołączonych do pozwu dokumentów i twierdzeń strony powodowej należało wywieść, że po stronie powódki zachodzi interes prawny w dochodzeniu roszczenia, w rozumieniu art. 189 k.p.c.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia zaskarżonym wyrokiem art. 359 § 2¹ i § 2² k.c oraz art. 481 § 1 i 2 k.c. należy zwrócić uwagę, że sporna pomiędzy stronami pozostawała ocena charakteru kwoty 495 597, 62 zł, której zapłaty domagała się pozwana spółka.

Nie budzi wątpliwości Sądu Apelacyjnego, że kwota ta odpowiadała odsetkom w wysokości ustawowej naliczanym od kwoty 2 011 600 zł za okres od 1 lipca 2008r. do dnia zawarcia ugody. Taki charakter spornej kwoty wynika z oświadczenia pozwanej zawartego w treści wezwania do zapłaty jakie skierowane zostało przez pozwaną do powódki w dniu 6 kwietnia 2011r. (k. 42). Według twierdzeń (...) S.A. obowiązek zapłaty tej kwoty wynikał wprost z treści ugody.

Tymczasem w § 1 punkt 2 ugody zawartej przez strony w dniu 11 czerwca 2010r. strony uzgodniły, że kwota 2 011 600 zł, którą zobowiązała się zapłacić powódka wyczerpuje wszelkie roszczenia (...) S.A. w stosunku do (...) S.A. „za wszelkie wykonane roboty wraz ze zwrotem wszelkich zatrzymanych kaucji i innych jakichkolwiek roszczeń”.

W § 1 punkt 2 litera „d” strony uzgodniły, że ustalone we wskazanych przez strony fakturach kwoty, składające się na zapłatę przez powódkę na rzecz pozwanej kwoty 2 011 600 zł stają się nieobowiązujące w zakresie określonych w nich terminów zapłaty, a w to miejsce strony wprowadziły terminy zapłaty wynikające z § 1 punktu 4 ugody. Dodatkowo w § 6 umowy strony oświadczyły, że wobec zawarcia ugody zrzekają się wszelkich roszczeń względem drugiej strony, z wyłączeniem tych, o których wyraźnie stanowi ugoda i wskazały przykładowo roszczenia których cytowany zapis dotyczy oraz oświadczyły, że ugoda wyczerpuje wszystkie roszczenia wzajemne stron z tytułu zawarcia, wykonania i zapłaty, w tym z wszelkim rozliczeniem należności i zobowiązań wynikających ze wskazanych w ugodzie umów i wszelkich innych oświadczeń.

Z literalnego brzmienia § 1 punkt 4 litera „f” ugody wynika, że strony zastrzegły zapłatę spornej kwoty w przypadku, gdy pomimo wyznaczenia przez pozwaną dodatkowego terminu powódka nie dokona płatności kwoty wskazanej w § 1 punkcie 2 t.j. kwoty 2 011 600 zł. Niezależnie od tego strony przewidziały obowiązek zapłaty przez powódkę odsetek maksymalnych za opóźnienie od niezapłaconych kwot.

Nie było w sprawie sporne, że kwota 2 011 600 zł została przez powódkę zapłacona na warunkach określonych ugodą, co oznacza, wbrew stanowisku pozwanej, że w tym zakresie świadczenie zostało wykonane a zobowiązanie wygasło.

Pozwana twierdzi, że obowiązek zapłaty spornej kwoty wynika ze zdania pierwszego § 1 punkt 4 litera „f” ugody. Zgodnie z tym zapisem ugody w razie uchybienia przez powódkę któremukolwiek z terminów zapłaty określonych w ugodzie, uprawniony do świadczenia (...) S.A. wyznaczy powódce dodatkowy 14 dniowy termin na zapłatę, a brak płatności w tym terminie spowoduje natychmiastową wymagalność kwoty 2 011 600 zł, której płatność strony rozłożyły na raty i konieczność zapłaty spornej kwoty jako odsetek ustawowych od kwoty 2 011 600 zł obliczonych

za okres od 1 lipca 2008r. do dnia zawarcia ugody. Oceniając na podstawie art. 65 § 1 i 2 k.c. zgodny zamiar stron oświadczenia woli zawartego w zacytowanych postanowieniach ugody Sąd Apelacyjny stwierdza, że nawet z logicznego punktu widzenia sankcja natychmiastowej wymagalności świadczenia i konieczność zapłaty odsetek od ugodzonej kwoty nie mogła dotyczyć sytuacji w której doszło do opóźnienia w zapłacie umownych należności odsetkowych obliczonych od zapłaconej w terminie kwoty 2 011 600 zł.

Warunkiem wymagalności należności odsetkowej wynikającej z § 1 punkt 4 litera „e” ugody było spełnienie świadczenia głównego polegającego na zapłacie kwoty 2 011 600 zł w ratach ustalonych w § 1 punkt 4 litera „a – d” ugody. W przypadku zapłaty należności głównej w terminie pozwana spółka zrzekła się wszelkich roszczeń wynikających ze stosunku zobowiązaniowego łączącego strony, co oznacza, że zrzeczenie to dotyczyło również odsetek ustawowych od zapłaconej w terminie kwoty. Ta okoliczność w ocenie Sądu Apelacyjnego przesądza o wygaśnięciu zobowiązania w zakresie obowiązku zapłaty kwoty głównej i należności odsetkowych, za wyjątkiem tych, których zrzeczenie się przez stronę pozwaną nie dotyczyło. Tak interpretacja stosunku umownego wynika wprost z postanowień ugody. Niewątpliwie pozwana nie zrzekła się odsetek umownych, które zgodnie z wolą stron stanowił rodzaj wynagrodzenia dla pozwanej za odroczenie terminu płatności powódce.

Z logicznego punktu widzenia nie jest zatem możliwe aby uchybienie w terminie zapłaty odsetek umownych wynikających z § 1 punkt 4 litera „e” mogło doprowadzić do sankcji w postaci wymagalności świadczenia, które zgodnie z wolą stron musiało być spełnione wcześniej.

Zwraca też uwagę fakt, że warunkiem zastosowania sankcji w postaci konieczności zapłaty odsetek ustawowych było uchybienie któremukolwiek z terminów zapłaty określonych w ugodzie, a termin zapłaty odsetek umownych nie był ugodą ustalony. Strony w § 1 punkt 4 litera „e” ugody ustaliły jedynie podstawy do wyznaczenia terminu, który ostatecznie miał być wskazany w wezwaniu do zapłaty skierowanym do powódki. Również z tego argumentu wynika, że zawarta w ugodzie sankcja w postaci konieczności zapłaty spornej kwoty, nie dotyczyła uchybienia terminu płatności odsetek umownych. W tym przypadku powódka w związku z opóźnieniem w zapłacie odsetek umownych w kwocie 59 670, 12 zł miała obowiązek zapłacenia zgodnie z umową odsetek maksymalnych za okres opóźnienia, co też uczyniła i co nie było przedmiotem sporu.

Pomimo, że rozważania Sądu I instancji nie odnosiły się do wskazanych kwestii, to ostatecznie odpowiadają one prawu. Skoro bowiem świetle przeprowadzonej analizy pozwanej na podstawie zawartej ugody nie przysługiwało prawo do otrzymania świadczenia w postaci odsetek ustawowych w spornej kwocie, to nie wykluczało to możliwości, domagania się przez pozwaną zapłaty kwoty 495 597, 62 zł za opóźnienie w płatności kwoty 59 670,12 zł, co rozważył Sąd I instancji w kontekście zakazu wynikającego z art. 359 § 2¹ k.c.

Co prawda z treści wezwania do zapłaty skierowanego przez pozwaną do (...) S.A. jednoznacznie wynikało, że pozwana domaga się zapłaty spornej kwoty jako odsetek ustawowych na podstawie § 1 punkt 4 litera „f” ugody, jednak Sąd rozpoznając sprawę nie jest związany wskazaną podstawą prawną żądania, ale wiąza go okoliczności faktyczne wskazane na uzasadnienie żądanie. Powódka jako podstawę faktyczną żądania wskazywała okoliczność wykonania przez powódkę zobowiązania wynikającego z ugody i brak podstaw faktycznych i prawnych do domagania się przez pozwaną od powódki zapłaty kwoty 495 597, 62 zł. Niewątpliwie wskazane przez powódkę okoliczności faktyczne skutkują stwierdzeniem, że zobowiązanie wskutek jego spełnienia wygasło.

Zaskarżony wyrok w tym zakresie odpowiada treści żądania, jak również jest zgodny z prawem.

Dodatkowo należy stwierdzić, że w obowiązującym obecnie modelu apelacji pełnej Sąd drugiej instancji jako sąd meriti uprawniony jest do dokonania własnej oceny na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, z którego to uprawnienia skorzystał Sąd Apelacyjny w niniejszej sprawie, uzupełniając ocenę dokonaną przez Sąd I instancji.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia prawa procesowego w zakresie art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny stwierdza, że zarzucana przez pozwaną sprzeczność ustaleń sądu I instancji z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego jest pozorna. Należy zwrócić uwagę, że w ustaleniach faktycznych Sąd Okręgowy ustalił, że wezwanie do zapłaty z dnia

6 kwietnia 2011r. dotyczyło „odsetek w wysokości umownej od kwoty 2 011 600 zł”, jednak w ocenie Sądu Apelacyjnego jest to wynikiem błędu pisarskiego, skoro w następnym zdaniu Sąd przywołuje stanowisko pozwanej z którego jasno wynika, że sporna kwota stanowiła naliczone od kwoty 2 011 600 zł odsetki ustawowe za okres od 1 lipca 2008r. do dnia zawarcia ugody. Ostatecznie wobec prawidłowego stwierdzenia przez Sąd I instancji, że zobowiązanie powódki do zapłaty kwoty 495 597, 62 zł wygasło, należało ocenić że ewentualne uchybienie w tym zakresie nie miało znaczenia dla wyniku sprawy, a jak już wyżej wspomniano dopuszczalne było rozważenie przez Sąd czy pozwana mogła domagać się zapłaty spornej kwoty jako odsetek wynikających z umowy stron. Sąd Apelacyjny zauważa, że również strona pozwana przyznaje, że żądanie zapłaty kwoty 495 597, 62 zł ocenianej jako odsetki umowne od niezapłaconej w terminie kwoty 59 690,12 zł byłoby sprzeczne z art. 359 § 2¹ k.c.

W ten sam sposób należało ocenić stwierdzenia Sądu I instancji zawarte w rozważaniach i dokonanej przez ten Sąd cenie stanu prawnego.

Z przyczyn omówionych już wcześniej w niniejszym uzasadnieniu Sąd Apelacyjny nie podziela zarzutu apelującej, że uchybienia w zakresie zastosowania przez Sąd I instancji art. 328 § 2 k.p.c. miały istotny wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia. Natomiast błędnie zarzuca apelująca, że w niniejszej sprawie doszło do naruszenia art. 479¹² § 1 k.p.c.

Jak już stwierdził Sąd Apelacyjny interes prawny powódki wykazany został w pisemnym pozwie i dokumentami dołączonymi do pozwu. Materialnymi dowodami tego, że po stronie powódki zachodzi interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. był odpis aktu notarialnego, dowody potwierdzające zapłatę przez powódkę kwoty 2 011 600 zł w terminach określonych ugodą, nota odsetkowa wystawiona przez pozwaną i wezwania do zapłaty skierowane przez pozwaną do powódki. Wszystkie te dowody powołane zostały przez Sąd I instancji jako podstawa ustaleń faktycznych, w tym ustalenia istnienia interesu prawnego po stronie powódki. W kontekście oceny zawartej w niniejszym uzasadnieniu, jak należy rozumieć interes prawny zgodnie z art. 189 k.p.c., Sąd Apelacyjny podtrzymuje również w odniesieniu do tego zarzutu ocenę, że wymienione dowody dawały podstawę Sądowi I instancji do uwzględnienia powództwa na podstawie art. 189 k.p.c.

W konsekwencji powyższych rozważań Sąd Apelacyjny stwierdził, że wszystkie podniesione przez apelującego zarzuty okazały się nieuzasadnione, co skutkuje oddaleniem apelacji na podstawie art. 385 k.p.c.

Wynik sprawy w postępowaniu apelacyjnym uzasadniał zastosowanie zasady wynikającej z art. 98 § 1 k.p.c.

Na zasądzone na rzecz powódki koszty składa się wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika ustalone w wysokości odpowiadającej §13 ust. 1 punkt 2 i § 6 punkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie(...).

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji.